

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce: **D. X. M.**, st. příslušnost Vietnamská socialistická republika, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem v Praze, Opletalova 25, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 5. 2015, č. j. MV-32927-3/SO-2015

t a k t o :

I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 13. 5. 2015, č. j. MV-32927-3/SO-2015 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalobci se právo na náhradu nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované (dále také „napadené rozhodnutí“), které řešilo odvolání žalobce proti

předchozímu prvostupňovému správnímu rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 16. 1. 2015, č. j. OAM-2522-11/ZR-2014, kterým byla žalobci zrušena platnost povolení k dlouhodobému pobytu postupem podle ust. § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), ve spojení s ust. § 46 odst. 1 a dále byla žalobci podle ust. § 37 odst. 3 tohoto zákona stanovena lhůta k vycestování z území České republiky 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

[2] Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

II. Obsah žaloby

[3] Ve včas podané žalobě žalobce namítal, že žalovaný nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, porušil základní pravidla pro výkon jeho činnosti uvedená v § 2 odst. 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „správní řád“), napadené rozhodnutí žalovaného je v rozporu s principem přiměřenosti při posuzování dopadu rozhodnutí správního orgánu obsaženým v ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobce již v odůvodnění proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí uvedl, že sdílí společnou domácnost s N. T. K. P., která má trvalý pobyt v České republice a v době odvolání žalobce byla těhotná. N. T. K. P. již je jeho manželkou, přičemž sňatek uzavřeli dne 6. 2. 2015 a žalobce je také otcem syna M. K., nar. dne X v Brně. Manželka je na žalobci finančně závislá a bez jeho finanční pomoci by se ocitla v hmotné nouzi. V předmětné věci je neposouzení přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do rodinného života žalobce takové intenzity, že by mohlo pro něj znamenat značný zásah do základních práv a svobod, čímž by mohlo dojít i k narušení principu materiálního právního státu, kdy je třeba přiměřenost dopadu posoudit a použít i tzv. zmírňující správní uvážení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008, sp. zn. 7 As 21/2008). Žalobce rovněž uvedl, že pro posouzení správnosti rozhodnutí je důležitý nejen jeho rodinný život a skutečnost, že žalobce je povinen svoji rodinu finančně zabezpečit, ale i povaha a délka trestu, který mu byl uložen za spáchaný trestný čin, v tomto případě trest nepodmíněný (pozn. soudu: jedná se zřejmě o chybu v psaní, neboť žalobci byl uložen trest odnětí svobody podmíněný). Je třeba přihlídnout i ke skutečnosti, že jeho nezletilý syn není schopen se sám o sebe postarat a je to žalobce, kdo by měl zajistit jeho základní životní potřeby. Zrušení dlouhodobého pobytu žalobce je v dané věci nepřiměřeným zásahem do jeho rodinného života.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[4] V písemném vyjádření k žalobě odkázal žalovaný na odůvodnění jeho žalobou napadeného rozhodnutí a v souvislosti s námitkou porušení základních pravidel pro výkon činnosti správního orgánu poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 52 A 54/2015 ze dne 22. 6. 2015 (pozn. soudu: zřejmě míněn rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka Pardubice ze dne 22. 6. 2015, č. j. 52 A 54/2015 – 45). Žalovaný navrhl,

aby soud žalobu zamítl, neboť je nesporné, že žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.

IV. Obsah nařízeného jednání před soudem

[5] Z nařízeného jednání před soudem dne 22. 6. 2017 se žalovaný omluvil, zástupce žalobce uvedl, že podstatnou žalobní námitkou v dané věci je výtka vůči správním orgánům, že se přes konkrétní tvrzení žalobce nezabývali posuzováním přiměřenosti rozhodnutí ve vztahu k zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Zástupce žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, sp. zn. 1 Azs 81/2016, z něhož podle jeho názoru vyplývá, že je třeba zkoumat otázku přiměřenosti zásahu vydaným rozhodnutím z hlediska mezinárodněprávní ochrany a respektovat tak rodinný a soukromý život posuzované osoby. Zástupce žalobce dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, sp. zn. 6 Azs 96/2015 s poukazem na rozdílnost řízení o neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu a řízení o zrušení dlouhodobého pobytu s tím, že v případě zrušení pobytového oprávnění jde o zásah intenzivnější. V této souvislosti dále poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, sp. zn. 8 As 68/2012. Dále uvedl, že si je vědom, že judikatura správních soudů ohledně vznesené žalobní námitky není jednotná a konstantní, ovšem podle jeho názoru neexistuje-li pro posouzení dopadů předmětného rozhodnutí zákonný korektiv jako v nyní projednávané věci, je zde namíste poskytnout ochranu vyplývající z mezinárodních závazků; poukázal především na skutečnost, že žalobce má na území České republiky manželku a malé nezletilé dítě, kteří mají oprávnění k trvalému pobytu.

[6] V rámci nařízeného jednání soud provedl k důkazu překlad oddacího listu žalobce provedený soudním tlumočnickem, z něhož vyplývá, že žalobce uzavřel na vietnamském velvyslanectví v ČR dne 6. 2. 2015 sňatek s N. T. K. P., dále rodným listem nezletilého M. K., nar. dne X, narozeného z otce žalobce a matky N. T. K. P. Dále soud provedl k důkazu kopii průkazu povolení k trvalému pobytu manželky žalobce a nezletilého syna D. M. K. Soud dále provedl k důkazu výpis z evidence rejstříku trestů žalobce, kde je uvedeno, že nejsou žádné informace o odsouzení dotyčné osoby a dále výpis z katastru nemovitostí, kterým žalobce dokládal, že jeho manželka je vlastníkem bytu v Brně – Slatina.

V. Právní hodnocení soudu

[7] Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání a shledal, že žaloba je důvodná. Spor mezi účastníky řízení je veden pouze na rovině právní a spočívá v posouzení, zda správní orgány měly povinnost zkoumat přiměřenost zásahu (vzniklého v důsledku vydání předmětného rozhodnutí) do soukromého rodinného života žalobce či nikoliv.

[8] Pokud jde o skutkové okolnosti této věci, zjistil soud z obsahu správního spisu následující skutečnosti. Žalobce byl trestním příkazem Městského soudu v Brně ze dne 31. 1. 2014, č. j. 12 T 10/2014 – 76 shledán vinným spácháním přečinu porušení práv k ochranné známce a jiným označením podle § 268 odst. 1 trestního zákoníku, přičemž byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání pěti měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání osmnácti měsíců a propadnutí věci (335 ks panenek Monster High, 274 ks panenek Winx Club a 496 ks figurek Schtroumpf). Na základě informace Městského soudu v Brně ohledně existence citovaného trestního příkazu prvostupňový správní orgán zahájil dne 29. 9. 2014 řízení o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu žalobce podle ust. § 46 odst. 1, ve spojení s ust. § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

[9] Ze správního spisu dále vyplývá, že platnost oprávnění k dlouhodobému pobytu žalobce nastala dnem 17. 9. 2013 s účelem pobytu podnikání – OSVČ, přičemž nepřerušovaný pobyt má žalobce na území České republiky od 17. 2. 2009. Prvostupňovému správnímu orgánu bylo podáním zástupce žalobce ze dne 29. 10. 2014 oznámeno, že žalobce sdílí společnou domácnost s N. T. K. P., která má trvalý pobyt v České republice, přičemž se jedná o družku žalobce, která byla v době citovaného písemného podání těhotná, otcem dítěte je žalobce. Dále bylo správnímu orgánu prvního stupně sděleno, že družka žalobce je na něm finančně závislá, bez jeho pomoci by se ocitla v hmotné nouzi, žalobce žádal, aby k těmto okolnostem správní orgán přihlédl.

[10] Dne 16. 1. 2015 bylo prvostupňovým správním orgánem pod č. j. OAM-2522-11/ZR-2014 vydáno rozhodnutí, kterým došlo ke zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobce postupem podle ust. § 37 odst. 1 písm. a), ve spojení s ust. § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a výrokem pod bodem II. byla žalobci podle ust. § 37 odst. 3 téhož zákona stanovena lhůta k vycestování z území České republiky 30 dnů od právní moci rozhodnutí. Správní orgán prvního stupně vyšel ze zjištění, že v rámci správního řízení byla prokázána existence skutečnosti naplňující podmínku pro zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ve smyslu shora citovaných ustanovení zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.

[11] Proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí podal žalobce včas odvolání, v němž poukázal na jeho shora citované vyjádření v rámci řízení před prvostupňovým správním orgánem a dále uvedl, že tímto rozhodnutím došlo k nepřiměřenému zásahu do jeho rodinného života s tím, že prvostupňové správní rozhodnutí se touto otázkou nijak nezabývalo.

[12] Poté žalovaný dne 13. 5. 2015 přistoupil k vydání žalobou napadeného rozhodnutí, přičemž v jeho odůvodnění mj. uvedl, že rozhodující skutečností v posuzovaném případě je to, že žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, přičemž zákon neukládá správnímu orgánu povinnost, aby zkoumal charakter a závažnost trestné činnosti, uložený trest a ani povinnost zabývat se posouzením přiměřenosti zásahu spočívajícího ve zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobce do jeho soukromého rodinného života. Výkladem ust. § 37 odst. 1 písm. a) a § 174a zákona o pobytu cizinců se v minulosti opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud, jak co se týká řízení o

žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, tak přímo řízení o zrušení takového pobytového oprávnění.

[13] Shora citovaná ustanovení zákona o pobytu cizinců, uvádí následující:

[14] Podle ust. § 37 odst. 1 písm. a) tohoto zákona platí, že ministerstvo zruší platnost víza k pobytu na 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen ze spáchání úmyslného trestného činu.

[15] Podle ust. § 174a) citovaného zákona platí, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

[16] Z ust. § 46 odst. 1 citovaného zákona přitom vyplývá, že pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně ust. § 37 vztahující se na dlouhodobé vízum.

[17] Při posouzení dané věci vyšel soud z následujících úvah. V rozsudku ze dne 27. 1. 2012, č. j. 8 As 34/2011 – 85 Nejvyšší správní soud na základě obdobných žalobních námitek jako v nyní projednávané věci, při přezkumu rozhodnutí, kterým Policie ČR, ředitelství služby cizinecké policie, zrušila povolení k dlouhodobému pobytu tehdejšího žalobce na území České republiky podle § 46 odst. 1, ve spojení s ust. § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, mj. ke stížní námitce, že správní orgán měl při zvažování aplikace ust. § 37 odst. 1 písm. a) posuzovat povahu spáchaného trestného činu, vyslovil, že správní orgán ani krajský soud neměli povinnost posuzovat obsah trestné činnosti tehdejšího žalobce s tím, že správní orgán posuzuje pouze podmínku stanovenou ust. § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, a sice zda byl žalobce pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Správní orgán nemá možnost správního uvážení v tom smyslu, že by mohl u určitého trestného činu či v některých specifických případech shledat, že nenastaly podmínky pro zrušení dlouhodobého pobytu cizince, zatímco v jiných případech shledat, že takové podmínky existují. Nejvyšší správní soud dále vyslovil, že zatímco v případě důvodů vymezených v odst. 2 § 37 zákona o pobytu cizinců zákon stanoví, že správní orgán musí při posuzování přiměřenosti rozhodnutí přihlížet zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého rodinného života cizince, v případě odst. 1 taková podmínka stanovena není. Tamější žalobce citovanou povinnost správního orgánu odvozoval z ust. § 2 odst. 3 a 4 správního řádu a z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (v nyní projednávané věci tak žalobce činil v žalobě – tvrzení o porušení pravidel pro výkon činnosti správního orgánu ve smyslu ust. § 2 odst. 3 a 4 správního řádu a v rámci nařízeného jednání při doplnění původní argumentace spočívající v povinnosti správního orgánu zohlednit přiměřenost dopadu žalobce do jeho rodinného a osobního života).

[18] Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku uvedl, že možnost zrušit dlouhodobý pobyt cizince s odkazem na ust. § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců představuje vyjádření veřejného zájmu na tom, aby na území České republiky dlouhodobě nepobývali

cizinci, kteří se dopustili úmyslné trestné činnosti. Poukázal přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008 – 101, podle něhož proporcionální posuzování práva stěžovatele na ochranu jeho rodiny a veřejného zájmu na ochranu společnosti provedl již zákonodárce přijetím předmětné zákonné úpravy a shledal, že zájem státu a společnosti na tom, aby se na území České republiky nezdržovali cizinci, kteří spáchali úmyslný trestný čin, za nějž byli odsouzeni a mohli tedy představovat byť jen potenciální hrozbu pro společnost, je mnohem důležitější a závažnější, než individuální právo tohoto cizince na ochranu jeho rodinného života. Obdobně jako v nyní projednávané věci, tak i ve věci, o níž rozhodoval Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku, žalobce poukazoval na povinnost užít v předmětné věci „zmírňujícího“ správního uvážení. K tomu Nejvyšší správní soud v jeho rozsudku ze dne 27. 1. 2012, č. j. 8 As 34/2011 – 89 uvedl, že výjimkou z pravidla, kdy by správní orgán nemusel aplikovat určitý právní předpis nebo měl užít „zmírňujícího“ správního uvážení, by mohly být jen mimořádné okolnosti, zejména to, že aplikací uvedeného právního předpisu by se správní orgán dopustil jednání, které by bylo v rozporu s principem materiálního právního státu, zejména v rozporu s principem lidskosti. Takovou situací by obecně mohly být i případy, kdyby hrozil zásah do rodinného života dotčené osoby. Ve věci řešené Nejvyšším správním soudem v jeho citovaném rozsudku však taková mimořádná situace nenastala, neboť tamější žalobce se jak v odvolání proti správnímu rozhodnutí, tak v žalobě, v podstatě omezil na obecné konstatování existence zásahu a na ekonomickou závislost rodiny na stěžovateli, přitom na území České republiky pobývala jen jeho manželka, jejich děti zůstaly ve Vietnamu. Tamější žalobce v průběhu řízení nespecifikoval, v čem konkrétně mělo podle něj dojít k natolik intenzivnímu, nepřiměřenému a bezdůvodnému zásahu do soukromého rodinného života, které by vedlo k porušení zmiňovaných principů materiálního právního státu a z čeho by bylo třeba dovodit povinnost, aby právo na soukromý a rodinný život žalobce převážilo nad ochranou veřejného zájmu.

[19] V nyní posuzované věci, ač jde o aplikaci stejných právních ustanovení, je skutkový stav odlišný. Odlišnost spočívá ve skutečnosti, že žalobce jak v rámci správního řízení, tak v žalobě proti napadenému rozhodnutí žalovaného tvrdil a dokládal konkrétní okolnosti svědčící o zásahu rozhodnutí o zrušení jeho pobytového oprávnění, které by mohlo být natolik intenzivní a nepřiměřené a přímo směřující do jeho soukromého rodinného života, že by mohlo dojít k porušení principu materiálního právního státu z hlediska práv na soukromý a rodinný život žalobce ve smyslu obecných principů materiálního právního státu a závazků vyplývajících pro Českou republiku z mezinárodních úmluv. Žalobce konkrétně tvrdil a doložil, že sdílí společnou domácnost s družkou N. T. K. P., která má trvalý pobyt v České republice, v době správního řízení byla těhotná, kdy otcem dítěte byl žalobce, přičemž uvedená družka prohlásila, že je na žalobci finančně závislá a bez jeho pomoci by se ocitla v hmotné nouzi. V rámci řízení před správním soudem pak žalobce tvrdil a doložil, že s citovanou ženou uzavřel sňatek a dne 9. 3. 2015 se z manželství uzavřeného dne 6. 2. 2015 narodil nezletilý D. M. K.; jak manželka, tak nezletilý syn žalobce má oprávnění k trvalému pobytu, přičemž manželka je vlastníkem bytu v Brně, na nějž je zřízeno zástavní smluvní právo ve prospěch banky.

[20] Krajský soud je v dané věci přesvědčen o povinnosti správních orgánů (vzhledem ke konkrétnímu skutkovému stavu projednávané věci) posoudit přiměřenost následků rozhodnutí o zrušení pobytového oprávnění do sféry žalobce a jeho rodiny ve vztahu

k narušení jeho soukromého a rodinného života, což dovozuje z úvah Nejvyššího správního soudu použitých v rozsudcích ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015 – 30 a ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 Azs 81/2016 – 33, přičemž dále přihlédl ke skutečnosti, že rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu znamená pro cizince z povahy věci intenzívnější zásah než rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 7 As 112/2011 – 65, ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 – 39, či nálezný Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11).

[21] Z citovaných rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015 – 30 a ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 Azs 81/2016 – 33, vyplývá, že v případě rozhodnutí, jímž se neuděluje pobytové oprávnění, nejsou jeho dopady tak intenzívní, jako v případě správního vyhoštění či zrušení pobytového oprávnění, vždy je však třeba přiměřenost i těchto méně závažných následků zkoumat s ohledem na konkrétní dopady na cizince a jeho rodinu. Nejvyšší správní soud odkázal na judikaturu Soudního dvora Evropské unie, podle níž jde čl. 4 odst. 1 směrnice o právu na sloučení rodiny dokonce nad rámec Úmluvy o právech dítěte a Listiny základních práv Evropské unie, neboť ukládá členským státům v případě určených směrnici povolit sloučení rodin ve vztahu k některým rodinným příslušníkům, aniž by státy mohly uplatnit prostor pro uvážení. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 Azs 81/2016 – 33 je uvedeno, že pokud jde o zrušení rozhodnutí o povolení k pobytu cizinců, je třeba, aby správní orgán zkoumal přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého rodinného života cizince i přes to, že právní úprava výslovně nestanoví povinnost zkoumat tyto dopady.

[22] Na základě posledně citovaných judikatorních závěrů Nejvyššího správního soudu dospěl krajský soud k přesvědčení, že s přihlédnutím ke shora vyličeným skutkovým okolnostem daného případu uvedeným v odst. 9 odůvodnění tohoto rozsudku, které nejsou mezi účastníky sporné a jenž vyplývají z dokazování provedeného soudem, bylo povinností správních orgánů zabývat se dopady rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu do soukromé a rodinné sféry žalobce. Tyto byly zcela konkrétním způsobem z jeho strany tvrzeny a dokládány. Ze zjištěných skutečností mimo jiné vyplývá, že žalobce pobývá na území České republiky na základě pobytových oprávnění značnou dobu, sdílí zde společnou domácnost s manželkou a nezletilým dvouletým synem, tito jsou na něm finančně závislí a disponují platným povolením k trvalému pobytu. Jelikož posouzení zásahu způsobené napadeným rozhodnutím nebylo provedeno, nemůže žalobou napadené rozhodnutí žalovaného z hlediska přezkumu jeho zákonnosti obstát.

[23] V dalším řízení je žalovaný soudem vysloveným právním názorem vázán.

VI. Náklady řízení

[24] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s ust. § 60 odst. 1 s.r.s., podle něhož platí, že nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Úspěšný žalobce se vzdal v rámci nařízeného jednání před

soudem práva na náhradu nákladů řízení, proto soud rozhodl, jak je uvedeno ve výroku pod bodem II. tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 22. 6. 2017

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu